Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM
Utkommer den 5 och 20 i varje månad.
Pris: På posten kr. 3:50. Lösn. 20 öre.

N:r 21 5 Nov.	REDAKTÖR: JOH. GUSTAFSSON.	Årg. 25 1921.

Ett bättre land.

»De, som så tala, giva ju därmed tillkänna, att de söka efter ett fädernesland.» (Ebr. 11: 14.)

De helgade troshjältar, vilka omtalas i Ebr. 11 kap., stå som sköna exempel för alla tiders troende kristna. De kände sig som gäster och främlingar på jorden, men i bidande tro och med den osynlige likasom för ögonen kämpade de för att vinna ett bättre, ett himmelskt fädernesland.

Detta land hade Gud lovat dem som arvedel. I tron och hoppet sågo de landet och hälsade det som sitt eget fädernesland. Och då Ebreerbrevets författare säger, att de dogo i tron, innan de fingo, vad som var lovat, d. v. s., innan Guds rike var kommet, ligger däri inneslutet att all längtan nu upphört och fäderneslandet var dem tillförsäkrat. Om detta land sjunger en sångare: »Detta sköna land är Guds vänners land, ja, mitt eget sälla fadersland.»

Vi äro gäster och främlingar, vi som våra fäder. Jorden är ett främlingsland även för oss. Men då du känner främlingskapets tvång, lyft då din tårade, längtansfulla blick uppåt, och du skall möta din Faders blick, och ur stormen skall du höra hans röst, som säger: »Frukta icke, du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket». Lukas 12: 32.

På färden till detta land möta en mångfald av frestelser och faror. Kom dock ihåg, att de äro till för att övervinnas. Jakob säger: »Salig är den man, som är ståndaktig i frestelsen». Jak. 1: 12. Och vad mer, om du känner dig ensam och missförstådd av alla, ja, om »ditt eget husfolk» äro dina fiender, om världen ler och skalkas, du är dock en medborgare med de heliga och Guds husfolk; de stora och dyrbara löftena äro dig givna. Sök du att inrätta ditt liv så, att du med ord och gärning giver tillkänna, att du söker ett himmelskt fädernesland.

Och medan du väntar på hemfärd, sök att samla medborgare till detta rike. De stora skaror, som ila bort från Guds rike, och föregiva, att det, om vilket du talar och för vilket du kämpar, endast är drömmar, äro ämnade för himlen även de.

Grip minuterna, köp tiden, gör allt för att rädda själarna! Om du ock skall stupa på din post, vad mer, om dig skall sägas, vad som sades om troshjältarna: I tron har han dött. Då är ock det bästa, som kan sägas om en människa, sagt om dig. Fäderneslandet, som du sökte, har du då hunnit.

Iv. Erixon.

Det brinner.

Det brinner, det brinner på himmelens bryn,
det brinner i skogen, i sjön och i byn,
det brinner i hyddornas fönster;
så gyllene gul och så rosende röd
står aftonens sky i sin härliga glöd
och flammar i brokiga mönster.

Du strålande, prunkande högsommartid,
då gränsen för livet var oanat vid,
visst tusende facklor den tände,
de svepte mitt sinne i rökelsedoft
och viskade: glöm att all skönhet är stoft.
— I tårar ditt minne jag vände.

De tändes så stilla i vårdrömmens stund
de snövita ljusen i nyvaknad lund
och flämtande bådo om livet.
De lyste så milt, och de slocknade tyst
— hur kort var den stund de på vägen mig lyst.
I vemod sitt minne de skrivit.

Nu brinner min höst i vartendaste snår
och bärer all skönhet av sommar och vår,
av rosor och prakt i sitt sköte
— en döende skönhet, vad mer, det som dör
i renande flammor uppståndelse gör
och döden ej mer går till möte.

ANNITA.

En nattlig färd på Himalaja.

Som Ungdomsvännens läsare torde känna till, sjuknade missionär Hermansson i tyfoid, då vi befunno oss i Srinegar på resa till vårt missionsfält i Ost-Turkestan. Våra kamrater måste därför lämna oss kvar i Indien och fortsätta resan. Sedan Hermansson tillfrisknat fingo vi båda ensamma företaga den äventyrliga karavanresan över Himalaja och Karakorum. Det är om en dagsmarsch i den förra bergregionen jag i det följande skall berätta.

Bergpass.

Det var den 11 nov. och tionde dagen på karavanvägen. Morgonen var strålande klar, då vi kl. 7 f. m. begåvo oss från Moulbeck. Under natten hade det varit frost, så att vattnet i de små rännilarna voro övertäckta med is. Sedan vi hade passerat några byar och förbi en hel rad små budhistiska lergravar, började vägen stiga uppåt. Vi hade att passera Siveston La pass. Vägen går där över en sträckning av väldiga skifferberg. Den kan ej anses svår, fastän passet har en höjd av cirka 12,000 fot. Uppkommen har man en storslagen utsikt över de omkringliggande bergformationerna, långsträckta skifferberg (huvudsakligen lerskiffer) här och där avbrutna av några tvärt uppstigande bergstoppar. Men hade vi hittills haft en ansträngande »uppförsbacke», så fingo vi nu pröva motsatsen, en oändligt lång »utförsbacke», som räckte ända tills vi nådde Rot Karba. Vi hade då tillryggalagt en dagsmarsch på cirka tre svenska mil och hade att antingen stanna där över natten eller att byta om hästar och fortsätta till Lamaguru, som ligger på den andra sidan det 13,400 fot höga Tolm La passet. Vi beslöto oss för det senare, för att vi skulle hinna fram till Leh en dag tidigare. Vi voro nämligen angelägna om att komma så fort fram som möjligt, för att icke bli överraskade av snöstormar i de öde karakorumbergen.

Därför beställde vi nya hästar, så snart vi kommit fram till Brot Karbu. Först fingo vi löfte om hästar, men då vi väntat en stund och ansågo tiden vara inne att börja omlastningen, kommo vederbörande hästägare med en del invändningar. De sade, att hästarna voro en hel mil därifrån på bete och att det komme att dröja till kväl-

len, innan de hunne fram. Jag sade dem då bestämt att vi måste ha hästarna med detsamma och lovade samtidigt, att de karavaner, som följde med, skulle få litet extra betalt. Det hjälpte. Vi fingo emellertid ej ett tillräckligt antal hästar, utan några jekar måste användas för en del av bagaget. Emellertid hade klockan hunnit bli fyra, innan omlastningen var gjord. Vi begåvo oss dock iväg, fast beslutna att trotsa mörkret och det höga passet. Efter en och en halv timmes ritt började det mörkna, och ännu hade vi ej hunnit passets fot. Efter en halvtimmes ritt kommo vi fram till en på linor byggd bro, som ledde över en flod. Bron såg bristfällig ut. Här och där voro stenar instuckna i broplankorna, för att ej hästarna skulle kunna fastna med fötterna. Då vi kommit fram ville hästarna ej gå över bron, som var spänd mellan tvenne klipputsprång; väl tio meter högt över den brusande vattenmassan. Vi kommo dock lyckligt över, och så började klättrandet.

Utefter floden slingrade sig vägen än nere vid det skummande vattnet, än högt upp utefter bergssluttningen. Allt mörkare blev natten. Från det mörka djupet hördes vattnets brusande. Timme efter timme knogade vi uppåt. Allt saktare gingo hästarna. Ibland stego vi av och gingo till fots för att göra det litet lindrigare för de flåsande djuren. Länge orkade man dock icke gå, ty den tunna luften gjorde en andfådd. Först klockan nio på kvällen nådde vi passets krön. I dunklet sågo vi de svaga konturerna av omkringliggande bergstoppar här och där med snö på hjässorna. Några minuter stannade vi däruppe fallna i beundran över det nattliga berglandskapets storslagna hemskhet.

Länge kunde vi dock icke stanna, ty ännu hade vi långt kvar till Lamayven. Så började nedstigningen. Nu var det emellertid omöjligt att sitta på hästryggen. Därtill var vägen alltför brant. Den gick i zigzag utför sluttningen. Efter en god timmes vandring kommo vi ned i en floddal, där mörkret var så tjockt, att vi icke kunde se vägen. Vi måste uteslutande lita på våra hästars säkerhet.

Efter hand ledde vägen upp från dalen. Och då vi kommit upp, sågo vi på den ena sidan av vägen konturerna av några budhistiska gravar. Det var med en känsla av lättnad, vi gjorde denna upptäckt, ty man förstod, att nu hade vi inte långt till människoboningar. Efter ytterligare en stunds ritt träffade vi återigen på en del gravar och strax därpå sågo vi i dunklet konturerna av en hel mängd hus och tempel. Vägen syntes till och med föra oss direkt in i ett tempel. Det kändes underligt att så där i mörkret rida direkt in i ett avgudatempel, men vi hade ej någon annan råd, då ingen annan väg syntes till. Snart nog kommo vi till klarhet om att vi misstagit oss. Vad vi antagit vara ett tempel, var i verkligheten en stor port, byggd i tempelform. På den andra sidan fortsatte vägen. Snart stannade dock min häst vid ett av husen och ville ej alls gå längre. »Ah!» tänkte jag, »här har den säkert för vana att stanna.»

Från husets inre hörde vi röster. Vi ropade upprepade gånger för att få veta, var vi befunno oss. Intet svar. Vi fortsatte emellertid att ropa, tills en man kom ut ur huset. På vår fråga efter det europeiska härbärget gav han intet svar. Löfte om drickspengar gav emellertid som resultat det svaret, att han skulle visa oss härbärget, om han först fick utlovade drickspengar. Sedan han mottagit två annas (= 25 öre), ledsagade han oss fram till värdshuset. Klockan var då elva på natten. Så gällde det att göra upp eld, laga mat och bädda sängarna. Först klockan två på natten voro vi färdiga att gå till vila, trötta efter den ansträngande marschen men på samma gång tacksamma till Gud, som åter en dag hållit sin skyddande hand över oss.

Carl Persson.

Målet.

Framför mig ligger en liten broschyr, ett föredrag av en kyrkoherde i en svensk stad. Dess titel lyder: Tillbaka till kyrkan, och det var just titeln, som kom att väcka mitt intresse för den lilla broschyren.

Så här börjar författaren:

»Det hände för åtskilliga år sedan, att jag blev missiverad till en församling med ganska intrasslade förhållanden. Vederbörande, som placerade mig där, lät mig på förhand ingående få veta, hurudant läget i nämnda församling var. Metodister och baptister, Missionsförbundet och Frälsningsarmén, K. F. U. M. och K. F. U. K., Blå Bandet och Vita Bandet, Godtemplare och Verdandister, jag tror allt fanns där, och alla hade stora och livskraftiga sammanslutningar och organisationer, stora lokaler och fyllda lokaler. Det fanns föreläsningsföreningar och Folkets hus, dit folket vandrade i skaror. Det fanns väl också krogar och dansbanor och förvildad ungdom. Och där fanns också en kyrka, men den var liten, och den lilla kyrkan stod i det närmaste tom. Där hade jag nu att arbeta. Och jag arbetade. Varför skulle jag inte öppet erkänna, att jag verkligen sökte sköta mig så bra som möjligt. Jag minns inte allt vad jag gjorde, men jag minns att jag först och sist organiserade. Jag skapade organisation efter organisation. Och jag minns, att resultatet blev anmärkningsvärt. Möteslokal efter möteslokal stod allt tommare och tommare, tills de stängdes en efter en och såldes och köptes in av den hastigt växande kyrkoförsamlingen för att apteras i kyrkans tjänst.»

Författaren berättar sedan, att allt detta egentligen var blott en vacker teori, en tentamensuppgift som han som student löste på femton minuter. Och han frågar, varför det ej sedan lyckades så bra för prästen som för studenten. Föredraget, som dock är fritt från varje angrepp på de frikyrkliga, ger oss en god inblick i de tankar och förhoppningar, som på kyrkligt håll näras. Och den saken bör vår troende ungdom ha klar. I vår hand ligga de andliga frihetens skatter, som våra fäder under gångna decennier förvärvat. Omistliga äro de, men känna och uppskatta vi deras värde? Skola vi prisgiva dem eller slå vakt om dem? Okunnighet om de bibliska grundvalarna för våra sammanslutningar och likgiltighet för församlingens liv och arbete är liktydigt med skatternas prisgivande. På Ordets sanning ha våra fäder byggt, inifrån drivna av det genom Ordet upplysta samvetets krav. Deras strid var ej en maktstrid. Ur satsen» man måste mer lyda Gud än människor» har deras välsignelsebringande verk sprungit fram. Och är detta verkets begynnelse, ligger däri också dess lyckliga fortskridande. Församlingsfrågan måste för den enskilde bli en samvetsfråga och ej en lämplighetsfråga. Är den en samvetsfråga för dig?

Vår strävan för Kristus och församlingen är ej en strid med kyrkan om makten. Tillämpandet av de bibliska församlingsprinciperna är ej ett led i en strävan fram mot välde och ära. De äro ett erkännande och tillämpande av församlingens höghet och gudomliga rätt och plikt. *Det* behöva vi minnas, när röster viska om kyrkopolitiska maktsträvanden inom frikyrkolägret.

Här må vi lyssna till ordet: Giv Gud det Gud tillhör. Det organ genom vilket han giver och tager i denna tid, är framför allt den kristna församlingen. Söker du hans gåvor där? Och ger du åt den kristna församlingen dess gudomliga rätt? Bed om nåd att förstå och uppskatta den Högstes ljusbärarinna i tiden, den kristna församlingen, »som är sanningens pelare och grundfäste».

Joh. G—n.

Diamantsökaren.

Långt borta i fjärran Indien fanns det en gång en lantbrukare, som hade ett gott hem och levde där lyckligt med sin familj. En dag kom emellertid en resande till mannen och berättade för honom om ett land, där man kunde finna tusentals diamanter, om man blott ville gå dit. Mannen lyssnade till orden, sålde sin gård, sade farväl till sin familj och sina vänner och begav sig på väg mot diamantlandet.

Ej långt efter sedan han hade rest, gick den man, som hade köpt hans gård, till en källa i närheten av gården för att vattna sin kamel. Under det att kamelen höll på att dricka, makade den med nosen undan litet av sanden i syfte att mera lätt komma åt vattnet. Därvid såg mannen något glittra i sanden. Han böjde sig ner och tog upp det och fann då, att det var en värdefull diamant. Han började söka vid källan och fann en hel mängd andra ädla stenar. Genom försäljning av dem blev han en rik och förmögen man.

Åren gingo, och ingen hörde något av mannen, som dragit åstad till diamantlandet. Folk trodde, att han för länge sedan var död. Men en dag kom till byn en väderbiten främling, vars kläder voro slitna och dammiga, vars gestalt var böjd och vars anletsdrag uttryckte lidande och missräkning. Till att börja med igenkände ingen i honom den granne, som för många år sedan sålde sin gård och drog ut i världen för att söka rikedomar. Han talade emellertid om, vem han var. Så fick han veta, huru hans efterträdare funnit diamanter på hans gamla gård, huru hans familj hade dött och huru hans grannar hade under träget arbete och stilla familjelycka kommit i goda ekonomiska omständigheter. Han å sin sida måste erkänna, att han ej funnit, vad han sökte. Trött, utsläpad och missräknad på livet hade han till slut endast haft så mycket kraft kvar, att han kunnat släpa sig hem för att dö.

Men varför endast tänka på mannen från Indien? Hava vi ej fullt av sådana exempel även här i vårt land? Vandringslusten ligger oss svenskar i blodet, och allt för ofta ge vi oss i väg ut i världen för att söka diamantens land i glömska av att både lycka och rikedom kan komma oss till mötes vid det egna hemmets dörr. För övrigt är förnöjsamhet bättre än stor rikedom och hemmets stilla lycka mer värd än alla världens fjärran under och skatter. Lycklig den som längtar, ej bort men hem, ej utåt till det stora stridslarmet i världen men inåt till själens stilla frid och hjärtats förnöjsamhet.

Civis.

Förtröstan till Gud.

Min gode herde Herren är
ej skall mig något fela,
för mig den fader omsorg bär,
som sörjer för det hela.
Är dagen het och bördan svår,
så skall dock han, som allt förmår,
mig tröst och svalka dela.

Om än jag måste sorgens dal
med såra fötter tråda,
skall dock ej ängslan eller kval
uti mitt sinne råda.
Ty, Herren mig är stav och stöd,
han mig hugsvalar i all nöd
och skyddar i all våda.

O, fader, för din godhet skull
du hörer, vad jag beder,
och skänker tröstekalken full
samt mig ditt bord bereder.
Med vishet och barmhärtighet,
ditt barn i tid och evighet
du hägnar och du leder.

"Lappen."

En gudsmänniska.

Livet synes mången nutidsmänniska ganska meningslöst. Man för en tillvaro, som i stort sett bestämmes av allehanda tillfälligheter. Det är slumpen, ödet, som sitter vid ratten i ens levnads farkost. Man är som ett spån på ett upprört hav. Under sådana förhållanden är det ej att undra över, att somliga nutidsmänniskor kasta sig in i en virvel av nöjen. Man vill söka glömma den bedrövliga verkligheten. Andra åter gripas av livsleda och önska att allt vore över. Det stora flertalet söka inrätta sig så gott som det nu är möjligt. Det gäller att göra det bästa möjliga av den situation, som är. Det gäller att rätta sig efter de olika vindar, som blåsa genom tillvaron, att kryssa sig fram eller att vända kappan efter vinden. Hur ödslig blir sålunda icke tillvaron för världsmänniskan.

Annorlunda ter sig tillvaron för en gudsmänniska. För dem har livet fått både mål och mening. I ordets ljus se de ljus över sin levnadsstig. De äro komna från Gud och äro på väg till honom igen. Hur mörk än natten kan bli, där är alltid någon löftesstjärna, som lyser dem på deras vandring hemåt. De kunna i trygghet leva sitt liv, ty det är inga hemlighetsfulla ödesmakter, som råda över dem. Deras liv vilar i den himmelske Faderns händer. Ej ett hår skall krökas på deras huvud utan att han tillstädjer det. Han har räknat alla deras dagar förr än en enda av dem har kommit. Han har också givit dem en uppgift på jorden. De skola såsom gudsmänniskor representera Gud bland människorna, vara Guds budbärare, Guds ambassadörer. De skola vara Johannes-människor, vilka röja väg för den kommande Messias. De skola leva icke mera för sig själva utan för honom, som för dem har dött och uppstått. Livet får det högst tänkbara värde. Det gäller att i tiden göra en insats för evigheten, att verka medan dagen varar, natten kommer, då ingen kan verka.

Skall man lyckas att fullgöra denna höga livsuppgift, måste gudsmänniskan städse stå i en innerlig kontakt med Gud. Det är Gud som skall verka i och genom gudsmänniskan. »Utan mig kunnen I intet göra.» Människan måste fostras, så att gudsbelätet allt härligare danas ut. Livets skola, i vilken gudsmänniskan dagligen gör sina lärospån. Här gäller det för gudsmänniskan att låta sig fostras. Allt som möter i livet, är för gudsmänniskan till fostran. Det gäller att vid varje tillfälle ställa den frågan till sig: Vad vill Gud lära mig genom detta? Den så gör, lägger snart märke till att livets skola är en Guds skola. Den, som icke ser annat än ödet eller slumpen i det, som sker, går olärd vidare sin väg fram. Hur svårt det än mången gång kan vara, låt oss likväl böja oss djupt inför Gud, vår himmelske Fader, ty »vi veta att för dem som älska Gud, *samverkar allt till det bästa,* för dem som äro kallade efter hans rådsslut. Ty dem som förut blivit kända av honom, dem har han ock förut bestämt till att bliva *hans Sons avbilder, honom lika*».

I livets skola — Guds skola för oss — prövas det, om vi verkligen vilja danas ut till sanna gudsmänniskor. De som icke draga sig tillbaka, få erfara, vad Gud kan göra med en människa, som han får ett starkt grepp om. Som leret i krukomakarens hand kan formas till ett käril till heder, så kan Gud göra märkliga ting med den människa, vilken oförbehållsamt lämnar sig i hans hand. Skola vi icke giva honom ett tillfälle, »så att en gudsmänniska kan bliva fullt färdig» (2 Tim. 3: 17).

Gustav Blomberg.

På himlastigen.

Av *E. Prentiss.*

(Forts.)

»Åh, ingenting», svarade jag vresigt.

»Jag måste säga, älskade», sade mamma utan att giva akt på mitt sätt, »att din märkvärdiga kärlek till barnen, oavsett dess verkan på din hälsa och ditt lynne, mycket glatt mig.»

»Åh, varför det?» frågade jag.

»Jo, mycket få flickor vid din ålder skulle såsom du vilja ägna hela sin tid åt ett sådant arbete.»

»Det är därför, att mycket få flickor äro så förtjusta i barn som jag. Det är alls ingen dygd, att man gör vad man tycker om.»

»Se så, gå din väg, din envisa unge», sade mamma skrattande. »När du inte vill ha beröm, så får du väl vara utan.»

Därpå kom jag upp hit på mitt rum och kände mig en stund mycket nedstämd. Jag vet inte vad som fattas mig.

Men i djupet av mitt hjärta finns det alltid en frid, som inga yttre omständigheter kunna störa. Trots alla mina dårskaper och brister, tror jag verkligen, att Gud älskar mig, ömmar för mig och skall fullborda sitt verk i mig. Det förefaller mycket hemlighetsfullt, men det gör allting.

Doktor Elliott till fru Crofton:

.... »Och nu sedan jag, min kära vän, givit er den vanliga bulletinen, kan ni känna er fullkomligt lugn med avseende på edra kära barn, och jag måste då besvara en punkt i ert brev, som jag helst skulle vilja förbigå. Men det vore orätt att så löna er för allt det deltagande, ni visat för mina angelägenheter.

Båda fruntimmerna ägna sig med mycken trohet åt er lilla barnaskara, och fröken Mortimer tycks icke hava en tanke för någon annan än dem. Den höga föreställning, jag från början gjort mig om henne, har blivit allt mer och mer stärkt, då jag sett hennes vardagsliv. Jag vet, vilka fel hon har, ty hon tycks riktigt njuta utav att lägga dem i dagen. Men jag känner också hennes sällsynta dygder, och vilken rikedom av kärlek hon kommer att slösa på den man, som blir nog lycklig att vinna hennes hjärta, men det blir aldrig jag. Hennes växande motvilja för mig kommer mig att bäva för en kallelse till ert hem, och jag har knappast styrka nog att dölja, huru mycket detta smärtar mig. Jag ber er därför att aldrig mer tala eller skriva till mig i detta ämne. I alla fall ville jag inte, även om jag kunde det, gå miste om missräkningens hälsosamma tuktan.»

Fru Croftons svar:

.... »Jaså, hon hatar er verkligen! Det fägnar mig att höra det. Likgiltighet vore ett oroväckande symptom, men ett riktigt hjärtligt hat eller vad som förefaller att vara det är ett mycket förhoppningsfull tecken. Så snart ni får tillfälle att träffa henne ensam, så försäkra henne, att ni aldrig ämnar göra er skyldig till er första förbrytelse. Om det inte har önskad verkan, så är jag inte en kvinna och har aldrig varit någon, och inte hon heller.»

25 mars. — Nyåret och min födelsedag ha kommit och gått, och detta är den första stund, jag haft ledig att tala om allt som hänt.

Dagen efter min sista dagboksanteckning var jag full av allvarliga tankar, av nya önskningar att utan förbehåll leva för Gud. Jag led av minnet av min dårskap hos fru Embury, och med en känsla av obestämd missräkning och otrevnad slöt jag mig närmare än någonsin till Gud. På aftonen beslöt jag att gå i kyrkan. Visserligen kan jag inte säga, att jag tycker om bönemöten, och jag är rädd, att det är ett dåligt tecken; men jag är fast besluten att gå dit andra kristna gå och försöka att tycka om vad de tycka om.

Mamma gick naturligtvis med mig.

Huru stor blev inte min förvåning, då jag fann, att doktor E. skulle leda mötet! Jag hade ingen aning om, att han brukade göra det.

Sångerna voro så sköna och gjorde mig gott. Hans bön likaså. Om alla böner vo-

re sådana, är jag viss på, att jag skulle tycka lika bra om bönemöten, som jag nu tycker illa om dem. Det var så påtagligt, att han verkligen talade med Gud, och att han var van vid att göra det.

Sedan talade han en stund om nyttan av missräkningar, såsom han uttryckte sig. Han talade så glatt och så förhoppningsfullt, att jag nästan för första gången började inse Guds avsikter med de små prövningar och kors, som höra till varje dag av vårt liv. Han sade, att det fanns få människor, som icke oupphörligt kände sig besvikna med avseende på sig själva, på sina långsamma framsteg i helgelse, på sin barnslighet och sin svaghet; besvikna med avseende på sina vänner, vilka underligt nog aldrig bli riktigt fullkomliga, och besvikna med avseende på världen, vilken alltid lovar så runt och håller så tunt. Därpå uppmanade han oss att tåligt underkasta oss denna tuktan, vilken, om den rätt användes, skulle hjälpa oss att styrka och härda vår själ mot förestående sorger och lidanden. Men jag gör honom inte rättvisa med denna knapphändiga redogörelse. Det var någonting nästan himmelskt i hans ansiktsuttryck, vilket inga ord kunna beskriva. När vi gingo ut ur kyrkan, hörde jag någon fråga: »Vem var den där unge prästen?» och svaret lydde: »Åh, det var bara en doktor.»

Följande vecka gick jag dit igen med mamma. Vi hade knappast satt oss i vår bänk, förrän doktor E. inträdde i sällskap med den sötaste lilla varelse, jag någonsin sett. Han var så upptagen av henne, att han inte märkte varken mamma eller mig. Eftersom hon satt bredvid mig, kunde jag icke se henne mitt i ansiktet, men hennes profil var nästan fullkomlig. Hennes ögon hade den där förtjusande violetta eller himmelsblåa färgen med långa silkeslena ögonhår, och hennes hy var så klar som ett litet barns. Och ändock hörde hon icke till de där docklika skönheterna, utan hennes ansikte uttryckte både känsla och karaktär. De sågo i samma sångbok, fast jag erbjöd henne att se med mig. När en herre och en ung flicka bära sig åt så, kan det blott betyda en enda sak.

Det tycks således, som om han glömt mig och tröstat sig med den här söta lilla varelsen. Utan tvivel är *hon* lik hans mor, denna den »mildaste, ödmjukaste, ljuvligaste och älskligaste kvinna, man kan se».

Hur skulle jag nu skicka mig, om någon bleve sjuk hos oss, och han komme hit? Jag skulle helt säkert inte kunna låta bli att visa honom, att en kärlek, som så snart byter om föremål, ej kan vara synnerligt djup.

Det är inte roligt att förlora ens en bråkdel av vår vördnad och högaktning för någon människa.

Dagen därpå gick mamma och hälsade på en gammal vän till henne, som har en vacker egendom utanför staden. Barnjungfrun skulle stryka, så att jag erbjöd mig att sitta i barnkammaren, tills hon slutat. Lucy kom med sina böcker för att hålla mig sällskap. Hon följer mig alltid som en skugga. Om en stund kom fru Embury. Jag tvekade ett ögonblick, om jag skulle våga anförtro barnen åt Lucys vård, ty oaktat hon, tack vare hennes lillgamla fasoner, fått namn om sig för att vara ovanligt klok för sin ålder, så har jag märkt, att hon ofta råkar i ledsamheter, vilka ett kvickt barn antingen skulle undvika eller också i en handvändning reda sig ur. Men barn överlämnas ju ofta åt mycket yngre flickor än hon. Efter många förmaningar till henne gick jag alltså ned, men beslöt att inte stanna mer än några minuter.

Men jag ville så gärna veta allt om doktor E:s vackra lilla vän, att jag lät fru Embury stanna längre, än jag ämnat, fast inte fick jag det minsta ljus i saken för allt mitt besvär. Till slut hörde jag Lucys steg i trappan.

»Kusin Katy», sade hon och inträdde i rummet på sitt vanliga städade sätt, »jag satt vid fönstret och var upptagen av min läsning, och barnen lekte som vanligt, då jag plötsligt fick höra ett skrik, och en av dem sprang förbi mig med kläderna i ljusan låga och —»

Sanningen.

Vad är sanning?
Pilatus.

Knappast är någon sats så berättigad att efterföljas av ett frågetecken, som ovanstående. Det är frågornas fråga, problemens grundval, all forsknings djupaste motiv. Denna fråga har bränt i alla sanningssökares själar, har bringat många till förtvivlan, många till resignation. Men även många till ödmjukhet.

Det givs icke något slutgiltigt svar en gång för alla på Pilati fråga. Den skall alltid förbli aktuell och framställas av nya släkten som av de gångna, ty den gavs åt alla människor att tänka på. Ingen kan lösa den åt någon annan. Det är frågan om oss själva, det gäller. Frågan om sanningen är en individuell fråga, en ögonblickets. Den skiftar som individualiteterna och ögonblicken. Den är levande, och en levande fråga är omöjlig besvara med en död, oföränderlig sats.

Alla försök att teoretiskt lösa sanningsproblemet faller på sin egen orimlighet. Ett levande, för alla olika individer tillgängligt, och i alla situationer lämpligt, svar, är det mänskligheten söker.

Det finnes ett levande svar på denna odödliga fråga. Jesus säger: »Jag är sanningen!» Han gör anspråk på att vara alla tiders sanningsökares svar på deras mångskiftande formuleringar av Pilati fråga.

Vår tankemöda blir mindre om vi fråga Evangeliets Herre efter det som bränner i vår själ. Att gå till denna världens vise är att gå en mödosam omväg, ty alla peka de medvetet eller omedvetet på Honom, som är sanningen. Den levande sanningen, som vi behöva.

Vänd dig till Evangeliet under bön och du skall finna Honom, som är svar på din egen fråga, den som bränner just dig i dag.

Nils Andersson.

Från S. M. U:s Expedition.

Ungdomskommittén hade sammanträde den 18 oktober, varvid en hel del frågor rörande vårt arbete dryftades. Bland de beslut som fattades må nämnas, att ett förslag om *utgivande av Ungdomsvännen i större format* och med vissa tekniska förändringar bifölls. Förslaget, som underställts Missionsförbundets Styrelses prövning, har av denna bifallits. Tidningen utkommer sålunda från nyåret 1922 i nytt, större format, 16-sidig och tryckt å bättre papper. Ett provblad enligt den nya utstyrseln kommer att före jul tillställas ungdomsföreningarna. Trots denna omläggning kommer tidningens pris att sänkas till kronor 3: — per år och exemplar. Från nyåret kan den också erhållas såväl genom korsband som genom postprenumeration. Priset blir i båda fallen lika. Vi hoppas att genom denna åtgärd kunna giva Ungdomsvännen väsentligt större spridning och tro, att ungdomsföreningarnas medlemmar allestädes vilja stödja sin egen tidning, själva prenumerera på den och söka göra den känd även utåt.

Vidare beslöts tillsätta en kommitté med uppdrag att utarbeta en *ny sångbok för musikföreningarna.* Vissa riktlinjer för bokens uppställning och musikinnehåll uppdrogos. Vi hoppas, att det ej skall dröja alltför länge, innan ett nytt sånghäfte för musikföreningar är tillgängligt på Missionsförbundets Förlag. Intresserade, som med någon ny och lämplig sång vilja bidraga till den nya boken, ombedjas godhetsfullt insända sitt bidrag till S. M. U:s Expedition. Kommittén åligger det ju sedan att pröva materialet och söka utvälja det bästa.

Likaså beslöt Ungdomskommittén vidtaga åtgärder för samlandet av berättelser om banbrytare och händelser från tiden för det frikyrkliga genombrottets dagar i våra bygder. Förslagsställaren hade tänkt sig, att en hel del intressant och lärorik litteratur härigenom skulle göras tillgänglig för ungdomen i våra led.

Expeditionen vill också meddela, att vår jultidning *Hem Hem* sedan någon tid tillbaka föreligger färdig. Prisbillig och innehållsrik som den är, skall den med all säkerhet bliva mycket lättsåld. Vi uppmana ungdomsföreningarna och återförsäljarna att gör allt för dess spridning i större utsträckning.

J. G—n.

Skaffa Ungdomsvännen
en ny prenumerant!

Litteratur.

Fiolspelaren. Av Kaia Bruland. J. A. Lindblads förlag. Häft. 4: 25, inb. 5: 25.

En i ett enkelt, vackert språk framställd mycket fängslande berättelse. Händelsernas trådar äro skickligt spunna, och man ryckes ovillkorligen med av den levande framställningen, som steg för steg för en fram till bekräftelsen på ordet »att intet finns, som icke vinns av kärleken som lider».

Vänner emellan. 12 berättelser av Olf. Ricard. J. A. Lindblads förlag. Häft. 2 kr.

»Ricard har konstnärens förmåga att med små medel skapa en stämning», har någon sagt, och sanningen härav erfar man vid läsningen av här anmälda lilla bok. Visserligen nå ej alla berättelserna till samma höjd, men i samlingen finnes några, som verkligen kunna betraktas såsom små pärlor av högt värde.

Ellens hem. Av Cornelia Levetzow. Häft. 2: 50. Svenska Missionsförbundets förlag.

En älsklig och gripande skildring ur vardagslivet med dess ofta förbisedda poesi och — tragik. Temat är ej nytt, men behandlingen därav är mer än vanligt verklighetstrogen och medryckande och karaktärsteckningarna talangfullt utförda. Rekommenderas varmt. *J. G—n.*

Vildmarksvandringar i Indien. Av A. P. Franklin. Häft. 3 kr., kart. 4 kr. Svenska Alliansmissionens förlag.

»Verkligheten är underbarare än dikten.» Det är både intressant och lärorikt att läsa denna skildring av missionärens äventyrsfyllda och uppoffrande arbete. På samma gång boken är värdefull från missionssynpunkt är den en äventyrsbok av rang. Den kommer säkert att intressera de unga.

S. L—st.

Ingångna i vilan.

Edit Larson, medlem av Lygnö mfg, fick hastigt hembud den 26 juni, då hon vistades vid Djursätra. Född och fostrad i ett kristet hem har hon sedan barndomen tillhört sin Frälsare. Troget har hon tjänat i söndagsskolan, sång- och musikföreningen. Hennes stilla och gudfruktiga vandel gjorde henne älskad och värderad av alla.

Vila trötta hydda för en liten tid,
sälla ande ila hem till Gud i frid.

En god och trogen Jesu lärjunge har åter gått ur tiden. Efter ett långt och med tålamod buret lidande har *Joh. Larsson* gått till det himmelska landet. Han trodde på Gud från tidiga år och tillhörde under sitt korta liv de aktiva medlemmarna i Vendels Friförsamling, Ungdomsförening och blåbandsförening. Inom de två sistnämnda föreningarna var han styrelseledamot.

Hans plats står tom, men han talar fastän död genom det ljusa minne han lämnat efter sig. Minnet av en ovanligt god, rättfärdig, självuppoffrande människa. Frid över hans minne!

Från arbetsfältet.

Ynglingaföreningen Allians.

Den skara av troende unga män, som i dag presenteras för Ungdomsvännens läsare, tillhör Kristliga Ynglingaföreningen Allians, en sammanslutning, som bildats av troende värnpliktiga vid T. 5, Sala.

Under sist förflutna regementsmöte var antalet på Herren troende rätt stort, och vi hade mången härlig bönestund tillsammans, verkliga oaser i militärlivets grå enahanda. Det var stunder, då banden knötos fastare, ej endast mellan själarna och Gud, utan även mellan kamraterna. Något soldathem finnes icke, utan mötena höllos å en sal, tillhörig hr G. Andersson, Tege. Hr An-

dersson fungerar ock som föreningens ständige ordförande. Vi sända vår innerliga brodershälsning till alla trossyskon landet runt, i synnehet de värnpliktiga, som i likhet med oss kämpa för att bevara sin tro under vistelsen på lägerplatsen.

Gästriklands Kristl. Ungdomsförbunds västra krets höll sitt möte i Järbo missionshus söndagen den 25 sept. Offentliga möten höllos på f. m. och på kvällen.

Kl. 3 e. m. hölls sånggudstjänst i kyrkan, som välvilligt ställts till förfogande. Körerna från de olika platserna inom kretsen sjöngo under folkskollärare O. Gramérs ledning. Utom körsånger förekom solosång jämte föredrag.

Medverkande talare under mötet voro samtliga pastorer inom kretsen: O. Wallenborg, Sandviken; Hj. Ekman, Torsåker; P. L. Bäckström, Hofors; F. Gran och David E. Moo, Storvik, som är kretsens föreståndare samt C. J. Andelius.

Samtliga möten voro talrikt besökta samt rika på uppbyggelse och impulser till fortsatt arbete för Kristus och församlingen.

Sandarne kristl. ungdomsförening, vars medlemmar härmed presenteras för Ungdomsvännens läsekrets, firade sin 20-årsjubileumshögtid lörd. och sönd. den 24 och 25 september.

Utom intresserade personer av samhällets befolkning deltogo i högtiden ungdomar och äldre från rätt skilda orter i hälsingebygd.

Som talare medverkade Alfr. Maathz, Stugsund; O. Ljungström, Bergvik; P. Vestberg, Runemo; E. Backelin, Ljusne, och C. Nyström. God körsång samt fin musik av stråkkapell och musikförening bidrog att höja stämningen under högtidsdagarna.

Sandarne kristl. ungdomsförening är en frukt av den väckelse, som gick över Sandarne i början av år 1901, då den nitiske, nu hänsovne pastor J. A. Almqvist verkade på platsen. Till föreningen ha under 20-årsperioden omkring 240 personer varit anslutna. Av dessa ha 9 personer varit med hela tiden. För närvarande har föreningen 68 medlemmar.

Den är ansluten till S. M. U. och Hälsinglands Frikyrkliga Ungdomsförbund och arbetar med fast hopp till Gud och på framtiden.

Sandarne ungdomsförening.

Upprop.

Den 15 november börja vi i samband med vår skolverksamhet en studiekurs för troende unga män och kvinnor. Bibeln kommer därvid i första hand att studeras men även kyrko- och missionshistorien. Talövningar, predikans historia och församlingsvård ingå ävenledes i undervisningen samt muntlig och skriftlig svenska.

Kursen pågår cirka fyra veckor, och utgifterna för mat, rum och böcker, vilket skolan ombesörjer, torde ej mycket överstiga hundra kronor.

Någon liten avgift torde erläggas att bestrida resp. lärares resor.

Unga kristna, som vilja utbilda sig till evangelister men även andra, som vilja fördjupa sig i studiet av skriften, hälsas välkomna. — Anmälan bör vara undertecknad tillhanda senast den 5 nov. under adr. Jönköping.

För Jönköpings Skol- och Bibelinstitut:
Rob. Fur.